

Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει Σου Κύριε!

Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου

Προηγούμενου Ἱ.Μ. Μεγάλου Μετεώρου

Τὸ χαρμόσυνο γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας γεννᾷ στίς ψυχές μας ἐνθουσιασμό καὶ ἀγαλλίαση, αἰσθήματα ἀγάπης καὶ συγχωρήσεως. Καταυγάζει τὸ Ἅγιον Φῶς τῆς Ἀναστάσεώς Του τὴ γῆ, τὸν οὐρανὸ καὶ τίς ψυχές μας. Συγκλονισμένη ὀλόκληρη ἡ ὑπαρξή μας ψάλλει τὸν πασχαλινὸ παιάνα «Χριστὸς Ἀνέστη!»· καὶ πανηγυρίζοντας ἀντιβοᾷ σύμπασα ἡ κτίση «Ἀληθῶς Ἀνέστη!».

Ὅλος ὁ ὀρθόδοξος λαὸς μας —νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, ἐγκρατεῖς καὶ ράθυμοι, πλούσιοι καὶ πένητες, πρῶτοι καὶ δεύτεροι, γνωρίζοντες καὶ μὴ γνωρίζοντες, πιστεύοντες καὶ ἀμφισβητοῦντες— ὅλος ὁ ὀρθόδοξος λαὸς μας, συνεπαρμένος ἀπὸ τὴν μοναδικὴ λαμπρότητα αὐτοῦ τοῦ συγκλονιστικοῦ θαύματος, συμμετέχει στὴν πνευματικὴ εὐωχία αὐτῆς τῆς μεγίστης τῶν ἑορτῶν τῆς Πίστεώς μας.

Ὁ Ἀναστάς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Σωτήρας τοῦ πεπτωκότος Ἀδάμ, ἀποτελεῖ τὸ Κέντρο τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸ Κέντρο τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Πίστεώς μας, τὸ Κέντρο τῶν θείων Γραφῶν καὶ τῆς Θείας Λατρείας. Γιά νά οἰκειοποιηθοῦμε, ὅμως, προσωπικά τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως πρέπει, ταυτόχρονα, νά ἀποτελεῖ τὸ Κέντρο τῆς ψυχῆς μας, τῆς διανοίας μας, τῆς καρδιάς καὶ τοῦ εἶναι μας. Πρέπει νά εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, τὸ ἀγαλλίαμα, ὁ πόθος καὶ ἡ λαχτάρα μας.

Κατὰ τὸν θεοφώτιστο πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας Ἅγιο Ἰουστίνο Πόποβιτς: «τά πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός». Τὸ ἀντίθετον Αὐτοῦ; Τὸ κενόν, τὸ μηδέν! Αὐτός εἶναι τὸ Πανεῖναι. Ἐκτός Αὐτοῦ, τὸ μὴ εἶναι. Ἄν δέν εἶναι ὁ Χριστός μέσα σου, δέν εἶσαι τίποτε, εἶσαι μηδέν, εἶσαι ἓνα πτώμα, εἶσαι τὸ μὴ ὄν. Καὶ τὸ ἴδιον τὸ σύμπαν χωρὶς τὸν Χριστόν, εἶναι πτώμα, εἶναι μηδέν, εἶναι μὴ ὄν. Ὁ Χριστός εἶναι τὸ Πανεῖναι καὶ ἡ πανενότης. Αὐτός τά πάντα πληροῖ καὶ τά πάντα συνέχει· ἄνευ Αὐτοῦ τά πάντα εἶναι κενά καὶ ἔρημα καὶ διεσπαρμένα. Ἐάν ἀφαιρέσωμεν τὸν Χριστόν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἀπὸ τὸ σύμπαν, ἀπὸ τὴν μέλισσαν, τά πάντα κρημνίζονται εἰς τὸ χάος, εἰς τὸ μὴ εἶναι, εἰς τὸ μὴ ὄν, εἰς τὸν θάνατον. Μόνον Αὐτός διὰ τοῦ θεανθρωπίνου σώματός Του, τῆς Ἐκκλησίας, συνέχει τά πάντα καὶ πληροῖ τά πάντα».

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...». Σὲ αὐτὲς τίς τέσσερις λέξεις —ὅπως τονίζει ὁ ἅγιος Ἰουστίνος— συγκεφαλαιώνονται καὶ τὰ τέσσερα Εὐαγγέλια τοῦ Χριστοῦ. «Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Κάθε λέξη καὶ ἓνα Εὐαγγέλιο· τέσσερις λέξεις, ποὺ ἀποτελοῦν ὀλόκληρη τὴν Διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μας, ὀλόκληρη τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὀλόκληρη τὴν ὑπόθεση τῆς Σωτηρίας μας!...

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι τὸ μεγαλύτερο Θαῦμα ὄλων τῶν ἐποχῶν, ὄλων τῶν ἐπιγείων καὶ οὐρανίων κόσμων· ὅτι εἶναι τὸ Θαῦμα τῶν θαυμάτων· ὅτι εἶναι τὸ Θαῦμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο πηγάζουν καὶ στὸ ὁποῖο συνοψίζονται ὅλα τὰ ἄλλα θαύματα.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ὁ Χριστὸς μας εἶναι τέλειος ἄνθρωπος καὶ τέλειος Θεός· ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεάνθρωπος καὶ Κύριος τοῦ ὄρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ὁ ἀναστὰς Κύριός μας εἶναι ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου, ὅτι ἀπέκτεινε τὸν θάνατο, ὅτι «οὐκ ἔστι θάνατος πλέον»!

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι χάρις στὴ νίκη, χάρις στὸν θρίαμβο τοῦ Χριστοῦ μας ἐπὶ τοῦ θανάτου, οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ δύο χιλιάδες χρόνια γίνονται —καὶ πάντα θὰ γίνονται— Χριστιανοί!

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ὁ ἀναστὰς Κύριός μας ἐσκύλευσε τὸν Ἄδη, κατήργησε τὸν Ἄδη, ἐνέκρωσε τὸν Ἄδη.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει τὴν ἐρήμωση τοῦ Ἄδου, τὴν κατάλυση, τὴν ἐκμηδένιση, τὴν συντριβὴ τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου καὶ τοῦ θανάτου.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι κατενίκησε καὶ τὸ κέντρο τοῦ θανάτου, τὴν ἁμαρτία —γιατὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας εἰσῆλθε ὁ θάνατος.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι κατέλυσε τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου· ὅτι κατήργησε καὶ συνέτριψε καὶ αὐτὸν τὸν διάβολο, τὸν προαιώνιο ἐχθρό μας: «Ἀνέστη Χριστὸς καὶ πεπτώκασι δαίμονες».

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ἐλύτρωσε ὄλους ἀπὸ τοὺς τρεῖς μεγάλους ἐχθρούς μας, τὸν διάβολο, τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν θάνατο.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ἡ Ἀθανασία ἐγίνε ἡ δευτέρα φύση στὸν ἄνθρωπο, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ θνητὸς καὶ πεπερασμένος γίνεται ἀθάνατος καὶ αἰώνιος.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ὁ ἀναστὰς Κύριός μας, μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ ὀδυνηρὰ καὶ ἀνέλπιδα δεσμὰ τῆς ἀπελπισίας, τῆς ἀπογνώσεως, τῆς καταδίκης.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ὁ ἀναστὰς Κύριός μας, μᾶς ἀπέδειξε μὲ τὴν λαμπροφόρο Ἀνάστασή Του τὴν ἀπύθμενη καὶ ἄπειρη καὶ ἀπαράμιλλη φιlanθρωπία τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ἡ λύτρωση, ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας εἶναι τὸ καινὸν γεγονός· ὅτι εἶναι τὸ πραγματικὸ καὶ ὄντολογικὸ γεγονός μέσα στὴν ἱστορία· ὅτι εἶναι τὸ φιlanθρωπότερο γεγονός τῆς θείας Οἰκονομίας.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ πλέον νὰ γίνει καὶ πάλι παιδὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ χάριν Θεός.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ βιώσει τὴν ἀληθινὴ καὶ οὐράνια χαρὰ, τὴν ἀληθινὴ καὶ ἀνεκκλάλητη ἐσωτερικὴ ἀνάπαυση καὶ εὐφροσύνη, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσα εἰρήνη, τὴν κατὰ Θεὸν σώζουσα σοφία, τὴν ἄνευ ὄρων καὶ ὀρίων ἐμπιστοσύνη καὶ ἐλπίδα στὸν οὐράνιο Πατέρα Του.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν ἀκόρεστη καὶ ἀτελεύτητη ἐνατένιση καὶ ἀπόλαυση τῆς ἀκτίστου δόξης τοῦ Προσώπου τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ μας.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ἔχει νόημα ἡ ζωὴ μας, ἡ ἀφιέρωσή μας, ἡ ἄσκησή μας, ἡ προσευχή μας, ἡ νηστεία μας, ἡ μετάνοιά μας, ἡ ἀγάπη μας, ἡ ἐλπίδα μας, ἡ ὑπαρξή μας.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ὑπάρχει ἀκριβοδίκαιη ἀνταπόδοση τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων μας· ὅτι ὑπάρχει κρίση καὶ κριτήριον· ὅτι ὑπάρχει αἰωνία κόλαση καὶ αἰώνιος παράδεισος· ὅτι ὑπάρχει ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ὑπάρχει ἀνάσταση νεκρῶν· ὅτι θὰ ἀναστηθοῦμε ὅλοι μὲ τὰ σώματά μας καὶ τίς ψυχές μας τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως καὶ κατὰ τὰ ἔργα μας ἢ θὰ εἰσέλθουμε στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπολαμβάνοντας τὴν Χάρη Του ἢ θὰ καταλήξουμε στὴν αἰωνία κόλαση, ὑφιστάμενοι τὴν ἀπελπισία τῆς ἀπουσίας Του.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας ἀποτελεῖ τὴν ἀκαταμάχητη δύναμη καὶ τὴν παντοδυναμία τῆς Ἐκκλησίας μας.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι γιὰ τὸν πιστό χριστιανό ὅλη ἡ ζωὴ του εἶναι Πάσχα καὶ Ἑορτὴ, γιατί ὅλη ἡ ζωὴ του φωτίζεται, χαριτώνεται καὶ ἀγιάζεται ἀπὸ τὴν ἄκτιστη Χάρη τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ μας.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει ὅτι ἐνεκρώθη ὁ θάνατος, ἐλύθη ἡ φθορά, ἔπαυσε ἡ κατάρρα, ἀνέτειλε ἡ ἀθανασία, ἠγνέωκται ὁ Παράδεισος.

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» Σημαίνει τὴν θανάτωση τοῦ διαβόλου, τὴν αἰχμαλωσία τῶν ἀκαθάρτων δαιμόνων, τὴν σωτηρία τῶν χριστιανῶν, τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ὅλος ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ —παρὰ τίς τεράστιες δυσκολίες καὶ τοὺς μεγάλους πειρασμούς πού βιώνουμε— εἴμαστε ἐμπλεοὶ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ἐλπίδας καὶ ἀναπαύσεως· γιατί «Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!...» σημαίνει ὅτι ὁ ἀναστὰς Κύριός μας εἶναι —καὶ πρέπει νὰ εἶναι— τὸ καύχημά μας καὶ ἡ δύναμή μας: ὅλη ἡ ζωὴ μας καὶ ὅλη ἡ ἀγάπη μας, ὅλη ἡ ἀλήθειά μας

καὶ ὅλη ἡ ἀνάπαυσή μας, ὅλη ἡ χαρά μας καὶ ὅλη ἡ λαχτάρα μας, ὅλη ἡ μέριμνά μας καὶ ὅλη ἡ ἀναζήτησή μας, ὅλη ἡ τωρινὴ καὶ αἰώνια ὑπαρξὴ μας.

Ἀφῆστε, λοιπόν, τὸν λαό μας (ὅλοι ἐσεῖς οἱ ὀρθολογιστές καὶ οἱ κατ' ὄνομα μόνον χριστιανοί, πού δέν παύετε νά μειώνετε καὶ νά προσβάλλετε τὴν ὀρθόδοξη πίστη μας), νά εἶναι ἀναστάσιμος καὶ ὀρθόδοξος, καὶ **νά πιστεύει καὶ νά ἐλπίζει** στὸν Ἀναστάντα Κύριο καὶ Θεό του καὶ ἡ ζωὴ του νά εἶναι μία συνεχῆς Ἑορτὴ. Μὴ σκοτώνετε τὴν **Ἐλπίδα** καὶ τὴν χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Νά γνωρίζετε καλά, ὅλοι ἐσεῖς, ὅτι ὁ Ἀναστάς Κύριός μας ἔχει τὸν πρῶτο καὶ τὸν τελευταῖο λόγο στὴ ζωὴ μας καὶ στὴν ὅλη ἀνθρώπινη ἱστορία. Ἡ φήμη σας καὶ ἡ δόξα σας, ὅπως κάθε ἀνθρώπινη δόξα, εἶναι πρόσκαιρη καὶ ἐφήμερη, πού θά ξεχασθεῖ καὶ θά χαθεῖ.

Κράτησε, λαέ τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένε καὶ προδομένε, ταλαιπωρημένε καὶ ἀδικημένε, ζωντανή τὴν πίστη σου στὸν Ἀναστάντα Χριστό· κράτησε τὸν Χριστό στό κέντρο τῆς καρδιάς καὶ τῆς ζωῆς σου· κράτησε, ἐπίσης, ὡς μόνον χαιρετισμό στίς καθημερινές σου ἀναστροφές μέχρι τὴν Ἀνάληψη, τὸν ἀναστάσιμο καὶ πασχάλιο χαιρετισμό **«Χριστός Ἀνέστη - Ἀληθῶς Ἀνέστη!»**.

Ὁ Χριστός μας ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ (Ἄποκ. στ' 2). Καὶ δέν θά νικήσῃ μόνον στό τέλος τοῦ κόσμου θριαμβευτικά, ἔνδοξα, ὀριστικά καὶ αἰώνια. Νικά καὶ σήμερα καὶ κάθε μέρα καὶ παντοτεινά. Παραμένοντας μέ τὸν Χριστό μας, εἴμαστε μόνιμα μέ τὸν Αἰώνιο Νικητή.

Μυριάκις καὶ ἀπειράκις δόξα στὸν Ἀναστάντα Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό!

«Χριστὸς Ἀνέστη, Ἀληθῶς Ἀνέστη!»

Βοηθήματα:

«Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος», Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθήνα 1974

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι», Ἐκδ. ἱ. Μ. Ὀσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὄρος 2005